

INKERIN

K I R K K O

1/101/2017

Luterilaiset
Venäjällä

Kristityillä on
yhteinen Jumala

Vapaana ja
rohkeasti

Luterilaisena Venäjällä

Kuva Nikolai Rappu

L

apseni, minä kirjoitan teille: te olette oppineet tuntemaan Isän. Isät, minä kirjoitan teille: te olette oppineet tuntemaan hänet, joka on ollut alusta asti. Nuoret, minä kirjoitan teille: te olette voimakkaita, Jumalan sana pysyy teissä, ja te olette voittaneet Pahan.

INKERIN

KIRKKO

1/101/2017

Inkerin kirkko on perustettu v. 1611. Uudelleen se rekisteröitiin v. 1992 nimellä "Inkerin evankelis-luterilainen kirkko Venäjällä". Kirkkoa johtaa piispa. Keskuskanslia sijaitsee Pietarissa.

Rovastikuntia on seitsemän: Länsi-Inkerin, Pietarin, Karjalan, Moskovin, Volgan, Uralin sekä Siperian rovastikunta. Seurakuntia on yhteensä koko Venäjän federaation alueella, Viron rajalta Baikalin rannoille saakka, noin 80.

Inkerin Kirkko -lehti perustettiin joulukuussa 1991. Lehti ilmestyy suomen- ja venäjänkielisenä versiona. Suomenkielinen Inkerin Kirkko välittää tietoa kirkon nykypäivästä Suomessa asuville inkeriläisille sekä suomalaisille seurakunnille, järjestöille ja yksityisille tukijoille.

www.inkerinkirkko.fi
www.elci.ru

Tässä numerossa:

14 Kristityillä on yhteinen Jumala

3 Pääkirjoitus

4 Darja Shkurljateva - optimistinen siltojen rakentaja

7 Inkerin kirkon ja seurakuntien uutisia

12 Rappiokirkosta lähetystyön mahdollisuus

14 Kristityillä on yhteinen Jumala

16 Luterilaiset Venäjällä

19 Lapsuuden usko elämän voimana

20 Luterilaisena Venäjällä tänään

22 Mediakysely

23 Vapaana ja rohkeasti

24 Teologisen Instituutin opiskelijamäärät voimakkaassa kasvussa

Luterilaisuuden aarreaitta

Tänä vuonna me luterilaiset vietämme uskonpuhdistuksen 500-vuotisjuhlaa. Merkkivuo-
si johdattaa meitä miettimään, millaista on luterilaisuus tänään. Keitä me olemme luterilaisina Venäjällä, Inkerin kirkossa.

Joku ajattelee, että meillä luterilaisilla on kaunis jumalanpalvelus ja se riittää. Mutta jumalanpalvelus on kaunis ja vetävä, jos kirkkosali on täynnä, seurakunta laulaa mahtavasti, on voimakas kuoro ja näkyvällä tavalla lapset ja nuoret mukana. Sitten kaikki päättyy yhteiseen kahvipöytään, jossa seurakuntaa palvelee toimiva keittiö. Tällainen rikas, antoisa, palveleva ja Kristuskeskeinen jumalanpalvelus on seurausta siitä opetus- ja palvelustyöstä, johon meitä kasvattakoon Jumalan sana Pyhässä Hengessä.

Viime syksynä Pietarin Pyhän Marian kirkossa oli erikoinen tilaisuus. Johann Arndtin vanha kirja ”Totisesta kristillisyydestä” julkaistiin ortodoksispappi **Pjotr Meshtsherinovin** kääntämänä modernille venäjän kielelle. Enemmän kuin puolet läsnäolijoista oli ortodokseja. Sekä ortodoksit että luterilaiset ottivat suurella innolla vastaan kirjan, joka on opettanut jo useita satoja vuosia, mitä on elävä kristillisyys, miten seurata Kristusta, kantaa ristiä ja mikä on Kristuksen oppi.

Tämä kirja on jo lähes 300 vuotta ollut hyvin suosittu ortodoksien keskuudessa ja useita kertoja painettu uudelleen, edellinen painos vuodelta 1905. Oli vaikuttavaa kuulla ortodoksisen Hengellisen akatemian professorin suusta, kuinka tärkeä kirja on myös nykypäivän kristityille Venäjällä. Rituaalikristillisyyttä on paljon, mutta ihmiset eivät tiedä, mitä uskossa eläminen

ja kilvoittelu jumalanpalveluksen ulkopuolella tarkoittaa.

Meillä luterilaisilla on suuri aarreaitta Jumalan sanassa ja siitä luodusta Kristuksen opissa. Meidän ei tarvitse hävetä ja pelätä nimittää sitä uskonpuhdistukseksi. Reformaatio on jokapäiväistä uskon puhdistusta, uudistusta Pyhässä Hengessä, kuuliaisuutta Jumalan tahdolle ja yksinkertaisesti luottamista siihen, että usko tulee kuulemisesta ja kuuleminen sanan kautta.

Jumala on uskonut meidät olemaan elävinä kivinä, elävinä kristittyinä opettaen, tunnustaen ja rakkaudessa levittäen uskoa, joka perustuu Raamatun ilmoittamaan evankeliumiin, jossa on Jumalan voima. Kristittyinä ja luterilaisina Venäjällä me olemme viemässä elävää Sanaa, oppia, uskoa, todistusta ja rakkautta kaikille luoduille. Meillä on annettavaa, mutta siihen on kasveettava. Se tapahtuu Jumalan koulussa; selkeän raamattukoulutuksen, ristinkantamisen ja pyhien yhteyden kautta, minkä huipuna on kaunis jumalanpalvelus selkeällä kielellä, jota kaikki ymmärtävät.

Tällainen kasvu alkaa yleisestä pappeudesta, uskovien pappeudesta. Sitä me olemme Inkerin kirkossa oppineet vainon vuosien läpi. Kiitos Herralle, nyt on otollinen aika levittää uskovien yleistä pappeutta, että ”totinen kristillisyyttä” leviäisi.

Jumalan rauhaa

DARJA SHKURLJATEVA

- OPTIMISTINEN SILTOJEN RAKENTAJA

Isän kuolemasta lähti liikkeelle prosessi, jonka myötä Inkerin kirkon viestintä-koordinaattori Darja Shkurljateva löysi hengellisen kotinsa luterilaisuudesta.

Inkerin kirkon viestintäkoordinaattori Darja Shkurljateva on energinen ja idearikas monitaituri, joka toimistotyön vastapainona opettaa kirkkomusiikkia Teologisessa Instituutissa. Vapaa-ajallaan hän viihtyy nykyisen kotikaupunkinsa Viipurin Pietari-Paavalin seurakunnassa, johtaa siellä kuoroa ja latautuu pitkillä sauvakävelylenkeillä.

Olen syntyperäinen moskovalainen. Äitini työskenteli musiikinopettajana ja isäni oli ohjelmointi-insinööri, joka palveli ilmavoimissa. Minulla on kaksi nuorempaa sisarta: **Olga** asuu miehensä ja kahden lapsensa kanssa Yhdysvalloissa, **Nadja** miehensä sekä poikansa kanssa Moskovassa.

Perheemme on ollut aina musiikallinen. Aloin harrastaa musiikkia 5-vuotiaana ja pääsin opiskelemaan sellon soittoa lasten musiikkikouluun ja myöhemmin konservatorioon. Myös sisareni ovat käyneet musiikkikoulun. Kotonamme musisoitiin usein yhdessä, äitini soitti pianoa ja minä selloa.

Vielä nykyäänkin meistä on mukavaa soittaa yhdessä.

Musta elokuu

Kun isäni sairastui vakavasti ja kuoli elokuussa 1998, maassamme elettiin vaikeaa aikaa. Elokuuta 1998 kutsutaan Venäjällä joskus "mustaksi elokuuksi", koska devalvaatiosta seurasi syvä talouskriisi.

Isäni kuollessa minä olin juuri valmistunut konservatoriosta. Molemmat sisareni olivat vielä hyvin nuoria; toinen kävi peruskoulua, toinen opiskeli instituutissa. Olisin kovasti halunnut jatkaa musiikin opiskelua, mutta siinä tilan-

teessa oli parempi pyrkiä musiikkia käytännönläheisempään ja parempi-

palkkaisempaan ammat-
tiin. Ryhdyin opiskele-
maan oikeustiedettä ja
valmistuin juristiksi.

Jatko-opintojen tut-
kielman tein Suomen
tekijänoikeuslain histo-
riasta. Käänsin suomen
kielestä Tekijänoikeusla-
kia ja totesin, että minun
täytyy opiskella suomea.
Kävin ulkoasiainminis-
terion kahden vuoden
kurssin. Valitettavasti
käytännön harjoitusta oli
liian vähän; puhun suo-
mea huonosti, mutta ym-
marrän sitä hyvin.

Työskentelin sekä ju-
ristina että opettajana.
Muutaman vuoden olin
roomalaisen oikeuden
professorin assistentti-
na ja opetin roomalais-
ta oikeutta sekä valtio-
ja lakihistoriaa. Lisäksi
opetin yhteiskuntaoppia
peruskoulussa.

Kun perheemme ti-
lanne helpotti, saatoin
palata takaisin musiik-
in pariin. Moskovassa
olin toiminut seurakun-
nassa kuoronjohtajana ja
kanttorina, mutta vuon-

na 2009 pääsin etäopiskelijaksi Nizh-
ni Novgorodin konservatoriota ylem-
pään musiikkioppilaitokseen (vastaa
Suomen Sibelius-Akatemiaa, toim.
huom.). Erikoistuini musiikkikritiik-
kiin, -journalismiin ja -tieteeseen se-
kä musiikin historiaan ja teoriaan.

Iltasatuna Raamattua

Äitini opetti musiikin lisäksi taidehisto-
riaa. Monet taideteokset liittyvät uskon-
toon ja taidetta tutkiessa joutuu ennen
pitkää jollain tavoin kosketuksiin us-
konnon kanssa. Raamattu oli äidille tär-
keä kulttuuriteos ja hän haaveili pitkään
omasta, venäjänkielisestä Raamatusta.
Kun sen ostaminen 1980-luvun lopulla
tuli Venäjällä mahdolliseksi, äiti hankki
sen heti, vaikka se oli hyvin kallis.

1990-luvun alussa meillä oli kotona
Luukkaan evankeliumi erillisenä kirja-
sena, jota äiti luki meille ennen nukku-
maan menoa. Meille se oli silloin jotakin
suurta, muinaisen taiteen tuotos, joka
kertoo jostakin hyvin pyhästä. Ymmär-
simme, että kirja kertoi Jumalasta, mut-
ta että se on itse Jumalan ääni, avautui
meille vasta kasteen jälkeen.

Nuorempi sisareni halusi ensimmäi-
senä kasteelle. Hän oli saanut lastentar-
hasta vuonna 1991 lastenraamatun, jota
äiti oli hänelle lukenut. Sisareni myötä
äiti tajusi, että hänetkin pitäisi kastaa.
Äiti ja pikkusiskot kastettiin 1990-lu-
vun alussa, minut kesällä 1993. Loogista
oli, että se tapahtui ortodoksikirkossa.

Opettajana äidillä oli pitkä kesäloma,
jonka alussa hän otti lapset mukaansa ja
lähti kesämökille. Isä jäi töihin Mosko-
vaan. He sopivat, että joka ilta samaan
aikaan kumpikin avaa Raamattunsa
(silloin perheessämme oli jo kaksi Raa-
mattua) ja lukee tietyn luvun. Muistan,
että he lukivat ensimmäisen Pietarin
kirjeen siten.

Viime hetken kristitty

Isäni luki Raamattua - hän kutsui sitä
kirjallisuusterapiaksi - ja pohti hengel-
lisiä kysymyksiä, mutta hänen suhteen-
sa ortodoksikirkkoon oli vaikea. Hän oli
ajatteleva ihminen, jota vaivasi ortodok-
sien mystikkojen runsaus. Sairautensa
aikana hän etsi apua myös ei-kristilli-
sistä uskomuksista ja parapsykologias-
ta. Hengellinen maailma kiinnosti häntä,
mutta hän tajusi olevansa kristitty vain
vähän ennen kuolemaansa.

Isä olisi halunnut mennä kasteelle,
mutta ei ortodoksikirkossa, eikä hän en-
nen kuolemaansa ehtinyt valita mitään
muuta kristillistä kirkkokuntaa. On
mahdollista, että isoäiti oli hänet lap-
sena salaa kastanut, mutta meillä ei ol-
lut siitä tietoa. Pari päivää ennen kuole-
maansa hän näki unta Nikean uskontun-
nustuksesta ja pyysi äitiäni kastamaan
hänet. Äiti ei oikein tiennyt, miten se
tehdään, mutta hän luki Nikean uskon-
tunnustuksen ja ripotteli isän päälle py-
hää vettä, jota ortodoksikodissa on ai-
na. Uskoakseni tapahtumaa voi kutsua
hätäkasteeksi.

Kun isä kuoli, äiti meni ortodoksi-
kirkkoon keskustelemaan hautaami-

sesta. Hänelle sanottiin, että jollei isää
oltu kastettu ortodoksikirkossa, häntä
ei voitu siellä myöskään siunata. Äiti-
ni surressa ja itkiessä asiaa, hänen eräs
ystävänsä sanoi: "Moskovassa on oi-
kein hyvä luterilainen kirkko, Pyhän
Kolminaisuuden kirkko. Siellä palvelee
pastori **Oleg Sevastjanov**, joka suhtau-
tuu suurella ymmärryksellä ortodoksei-
hin. Vaikka te olette ortodokseja, voitte
mennä keskustelemaan hänen kanssaan.
Hän varmasti ymmärtää ongelmanne."

Menimme Pyhän Kolminaisuuden
kirkkoon, mutta sattuihin niin, että
Oleg Sevastjanov oli lähtenyt vain kah-
ta viikkoa aikaisemmin Amerikkaan
opiskelemaan. Paikalla oli amerikka-
lainen lähetystyöntekijä, **John Mehl**,
joka puhui vain vähän venäjää. Mutta
hän halasi äitiäni ja vakuutti, että "sinä
olet Jumalan lapsi, kaikki kyllä järjes-
tyy". Tämä kirkko oli valmis ottamaan
meidät vastaan, heille ei ollut tärkeää,
oliko isä kastettu vai ei. Niin sitten ny-
kyinen kirkkoherra **Igor Alison**, joka
silloin oli vielä katekeetta, toimitti yh-
dessä John Mehlin kanssa isäni hautaan
siunaamisen.

Isäni sotilasystävät saivat järjesty-
mään hautapaikan Vvedenskin hauta-
usmaalta, jossa Pyhän Kolminaisuuden
kirkko sijaitsee. Olimme etuoikeutettu-
ja, sillä hautausmaa on keskellä Mosko-
vaa ja sieltä on vaikea saada paikkaa.

Ortodoksi vai luterilainen

Ortodoksit suhtautuvat eri tavoin kuole-
maan kuin luterilaiset ja koska olin orto-
doksi, kävin joka sunnuntai isän haudalla.
Sen lisäksi kävin joka kerta Pyhän Kol-
minaisuuden kirkossa. Pidin kovasti lu-
terilaisesta kirkosta - siitä, että kaikki oli
siellä ymmärrettävää. Ensimmäisellä ker-
ralla luokseni tuli heti eräs henkilö, antoi
minulle virsikirjan ja näytti, millä sivul-
la on jumalanpalveluksen kulku. Ja minä
ymmärsin kaiken, mitä jumalanpalveluk-
sessa tapahtui!

Tärkeintä oli, että sain vastaanottaa
ehtoollisen. Halusin sitä kovasti myös
ortodoksikirkossa, mutta siellä kaikki on
hyvin monimutkaista: pitää paastota en-
nen ehtoollista, on tiettyjä, vaikeita ritu-
aaleja, eikä rinnallani ollut ketään, joka
olisi voinut selittää, miten tulee toimia.

Luterilaisessa kirkossa ymmärsin

heti, mitä ehtoollinen tarkoittaa. Pastori sanoi saarnassaan, että ehtoolliselle voivat tulla kaikki, jotka uskovat, että tämä on Jeesuksen Kristuksen totinen ruumis ja veri. Että tämä veri sovittaa syntimme ja joka niin uskoo ja on kastettu Isän ja Pojan ja Pyhän Hengen nimeen, voi tulla ehtoolliselle.

Vuoden ajan kävin luterilaisessa kirkossa joka sunnuntai, mutta ajattelin yhä olevani ortodoksi. Pääsiäisen 1999 alla Igor Alisov sanoi haluavansa keskustella kanssani. Kyse oli konfirmatiosta. Olin silloin jo aloittanut avustamaan kuoron johtamisessa ja soitin jumalanpalveluksissa joskus selloa.

"Olet koko vuoden käynyt jokaisessa jumalanpalveluksessamme. Mielestäni sinun on aika saada rippikouluopetusta. Sinä vietät niin paljon aikaasi täällä, joten tule konfirmoitavaksi", Alisov kehotti. Olin itsekkin halunnut puhua asiasta hänen kanssaan, mutta pelkäsin ja ujostelin. En vieläkään ollut aivan varma siitä, olinko yhä ortodoksi. Igor kuunteli ja antoi minulle kirjan Vähä Katekismus ja Kristinoppi, jonka luin yhden päivän aikana. Palasin kirkkoon ja totesin: "Kaikki, mitä tähän on kirjoitettu - yhdyin siihen sataprosenttisesti!" "No, sitten voit olla varma, että olet luterilainen", vastasi Igor.

Kasvun riemua

Kävin lyhyehkön rippikoulun ja minut konfirmoitiin toukokuussa 1999. Seuraavana vuonna diakonissa **Nina Jurtajeva** ehdotti minulle kanttorikurssia Keltossa. Niillä kursseilla tutustuin ensimmäistä kertaa perusteellisemmin kristillisen kirkon historiaan ja meillä oli johdatusta Vanhaan ja Uuteen testamenttiin.

Hyvin lyhyessä ajassa - neljällä viikon kestäväällä kurssilla - sain valtavan määrän hyödyllistä tietoa, jota ainoasakaan maallisessa oppilaitoksessa kukaan ei ollut kyennyt antamaan. Lisäksi sain paljon uusia ystäviä Inkerin kirkon eri seurakunnista. Se vahvisti paljon uskoani.

Hengellisessä kasvussani merkittävä rooli on ollut myös suomalaisilla esikoislestadiolaisilla, jotka vierailivat usein seurakunnassamme Moskovassa. Eräällä matkalla Suomeen ymmär-

sin, ettei kristillinen teologia ole vain teoriaa. Sain nähdä, mitä on käytännön kristillisuus, kun suomalaiset kristityt suhtautuivat toisiinsa ystävällisesti ja osoittivat meillekin kristillistä rakautta palvelen. Heiltä opin myös, ettei ole häpeä pyytää anteeksi. Tärkeää on myös se, että toinen vastaa antavansa anteeksi. Useinhan, kun esittää anteeksipyyntöä, saa vastaukseksi vain epä määräisen "no joo, ei se mitään..."

Rukous viestinnän moottorina

Toukokuussa 2014 sain Inkerin kirkolta kutsun viestintätöihin, kirkon viestintäkoordinaattoriksi. Iloitsin siitä suuresti, vaikka työ on vastuullista ja sitä on paljon. Pidän kovasti siitä, että saan auttaa "rakentamaan siltoja" eri seurakuntien ja työmuotojen välille.

Viime vuonna aloitimme "Seurakunnan sähköiset kuulumiset" -projektin. Sen periaatteena on, että seurakunnat luovat oman sivunsa VKontaktien, joka on suosituin sosiaalinen media Venäjällä, ja jakavat siellä säännöllisesti uutisia aivan tavallisista asioistaan. Ihmiset ovat ymmärtäneet, että uutiset eivät välttämättä ole jotain sensaatiomaista ja suurta ja he ovat alkaneet innokkaammin kertoa seurakuntiansa tapahtumista. Me emme ajattele niin, että "mitä lähempänä Pietaria, sen mielenkiintoisempia uutisia". Kaikki seurakunnat ovat samanarvoisia.

Seurakunnissa vapaaehtoisesti viestintätöitä tekevien määrä on kasvanut, mikä on ilonaihe. Mutta vapaaehtoisia tarvitaan vielä enemmän ja heidän kanssaan täytyy olla vuorovaikutuksessa ja ohjata. Minulla itsellenikin on vielä paljon opittavaa. Kaikkein tärkeintä viestintätöissä on rukous. Työtä on paljon ja vain Jumalan avulla ehtii tekemään ja priorisoimaan sen oikein.

Venäläisen luterilaisuuden ydin

Luterilainen kirkko on minun perheeni, joka mahdollistaa jo täällä maan päällä saamaan kosketuksen ikuisuuteen. Venäjällä luterilaisuuteen suhtaudutaan erityisellä tavalla. Kirkon uudelleen nousun aikoihin 1990-luvulla satuin kuulemaan, kuinka luterilaisuutta kunni-

oittavalla tavalla nimitettiin "älymystön uskonnoksi", "Venäjän keisarinnan uskonnoksi", "Bachin uskonnoksi" ja "ikkunaksi Eurooppaan", millä viitattiin ennen kaikkea eurooppalaiseen uskonnon filosofiaan, kulttuuriin ja työmoraaliin.

Nykyään tämän ikkunan kautta joskus näkee, ikävä kyllä, hyvin surullisia maisemia, jotka liittyvät maallistuneeseen ja liberalisoituneeseen eurooppalaiseen luterilaisuuteen. Negatiiviset mielikuvat ovat pilanneet käsitystä myös venäläisestä luterilaisuudesta ja tänään paljon voimia kuluu perinteisten raamatullisten arvojen puolustamiseen. Olen iloinen, ettei Inkerin kirkossa ole

Viestintätöiden näkökulmasta kaikki Inkerin kirkon seurakunnat ovat samanarvoisia, vakuuttaa Darja Shkurljateva ja esittelee työhuoneensa seinälle kiinnittämiään seurakuntia aikavälyhyökkien mukaan.

naispappeutta, eikä meillä ole fobioita ei-perinteisiä vähemmistöjä kohtaan, mutta ei myöskään kannusteta syntiin, joka johtaa kuolemaan.

Näen itse venäläisen luterilaisuuden tasapainoisena ja tiedonhaluisena. Vainon vuosina venäläisille luterilaisille kirkastui, että luterilaisuudessa tärkeintä on Jumalan Sana, evankeliumin sanoma. Rakennukset, urut ja kauniit kirkkoketstiilit voi menettää. Mutta kirkko pysyy elossa niin kauan kuin kristityt, vaikka vain kaksi tai kolme, kokoontuvat Jumalan Sanan ääreen. Siksi Venäjän luterilaiset, ainakin Inkerin kirkossa, kiinnittävät paljon huomiota hyvän teologisen peruskoulutuksen antamiseen mahdollisimman monille maallikoille. Sen tärkeyden on meille oma historiamme opettanut.

Teksti ja kuvat: Kristiina Paananen

Inkerin kirkon uutisia

KIRKKOHALLITUKSEN

PÄÄTÖKSIÄ

9.12.2016

- Jatketaan **Jevgeni Kurbatovin** valtuuksia Pyhän Markuksen seurakunnan kirkkoherrana Velikie Lukissa.

- Hyväksytään **Margarita Pukkonen** lapsi- ja nuorisotyön johtajan virkaan 50 %:n työajalla 1.2.-31.5.2017 ja 100 %:n työajalla 1.6.2017 alkaen.

- Vihitään **Aleksei Kargaltsev** diakoniksi Messiaaniseen Johannes Kastajan yhteisöön.

- Siunataan **Jevgeni Gavriluk** katekeetaksi Novye Burasyn ja Saratovin evankelis-luterilaisiin seurakuntiin.

- Kutsutaan TM **Ville Kettunen** harjoitteluun Kalevalan seurakuntaan helmikuusta kesäkuuhun 2017 saakka.

- Hyväksytään yhteistyö ”Luterilainen perintö” - säätiön kanssa kommentaariraamatun julkaisemiseksi. Työryhmään valitaan **Mihail Ivanov**,

Darja Shkurljateva, Sergei Isajev ja Dmitri Rozet.

- Hyväksytään Ulan-Uden kirkkohankkeen luonnos jatkokehittelyä varten.

- Vahvistetaan vuoden 2017 kaikkien seurakuntien yhteiset kolehdit: 19.03. Inkerin kirkon diakoniatyölle, 04.06. kirkolliskokouksen kuluihin, 06.08. Teologiselle Instituutille, 01.10. Inkerin kirkon lapsi- ja nuorisotyölle, 05.11. Inkerin kirkon lähetystyölle.

- Vahvistetaan kirkkohallituksen kokouspäivät vuodelle 2017: 27. tammiukuuta, 17. maaliskuuta, 19. toukokuuta, 8. syyskuuta, 6. lokakuuta ja 15. joulukuuta.

- Tuodaan tiedoksi Inkerin kirkon ja Esikoiset ry:n välinen yhteistyösopimus.

27.01.2017

- Hyväksytään pastori **Konstantin Subbotin** 5 vuodeksi Tsheboksaryn Pyhän Luukkaan seurakunnan kirkkoherraksi.

- Hyväksytään pastori **Vladimir Jakushov** 2 vuodeksi Mujejärven evankelis-luterilaisen seurakunnan kirkkoherraksi.

- Vihitään **Vitali Prasolov** pastoriksi Shekinon uskonnolliseen yhteisöön.

- Nimitetään viestintäkoordinaattori **Darja Shkurljateva** Tserkov Ingri-lehden vastaavaksi toimittajaksi.

- Hyväksytään Tsheboksaryn Evankelis-luterilainen Pyhän Luukkaan seurakunta Inkerin kirkkoon.

- Hyväksytään Taitan sosiaalidiakonisen palvelukeskuksen kehittämissuunnitelma 16-paikkaisesta lastenkodista.

Teologisesta Instituutista valmistuneita

Teologian kandidaatin tutkintoon liittyvän loppu-työnsä esitteli 15. joulukuuta 2016 Siperiasta ko-
toisin oleva **Sergei Shilovski**. Helmikuun 13. päivä-
nä 2017 lopputyönsä esittelivät pietarilaiset **Zinaida**
Lurje ja **Aleksei Kargaltsev**.

Shilovskin tutkielman aiheena oli ”Synnintun-
nustus Raamatussa. Luterilainen näkemys.” Lurjen
tutkimuskohteena oli ”Saksalainen teatteri ja refor-
maatio vv. 1517-1555”. Kargaltsev teki työnsä aiheesta
”Kristinuskon leviäminen ja kirkollisen organisaation
kehittyminen Pohjois-Afrikassa vuosien 100-400
välisenä aikana”.

Ik:n viestintä/suom. Miina Makkonen

Suomalais- ugrilaiset kansat **esillä** konferenssissa

Leningradin alueen hallin-
ta 2016 konferenssin, jonka
aiheena oli Luoteis-Venäjän
suomalais-ugrilaisien kansojen
perinteet ja nykytilanne. Kon-
ferenssin keskiössä oli vähem-
mistöinä elävien alkuperäis-
kansojen kansallista kulttuuria
tukevien kansalaisjärjestöjen
toiminta erityisesti vepsäläis-

ten, vatjalaisten, inkerikko-
jen ja Inkerin suomalaisten
parissa.

Tapaamista johti Lenin-
gradin alueen sisäpolitiikan
varakuvernööri **Sergei Per-
minov**. Inkerin kirkkoa edus-
tivat historioitsija, lääninrovasti
Pavel Krilov, joka piti tilaisuus-
dessa esitelmän ja Teologisen
Instituutin opiskelijat **Toivo**
Puumalainen sekä **Anna** ja
Maksim Antonenko.

*Anna Antonenka/suom.
Miina Makkonen*

Ekumeeninen rukousviikko

Roomalaiskatolisessa Neitsyt Marian ilmestymisen katedraalissa, Pietarissa, vietettiin 20. tammiukuuta kristittyjen ykseydelle omistettu jumalanpalvelus. Tilaisuus oli osa kansainvälistä, ekumeenista rukousviikkoa.

Roomalaiskatolista kirkkoa tilaisuudessa edusti arkkipiispa **Paolo Pezzi**, ortodoksista kirkkoa Pyhän Feodorin seurakunnan kirkkoherra **Aleksandr Sorokin** ja evankelisia kristittyjä **Sergei Nikolaev**. Inkerin kirkosta mukana olivat pääsihteeri, Pyhän Marian kirkkoherra **Mihail Ivanov** sekä Pyhän Mikaelin seurakunnan kirkkoherra **Dmitri Petrov**. Jumalanpalvelukseen osallistui lisäksi Pyhän Marian seurakunnan kuoro kanttori **Anna Sokolovan** johdolla.

Ik:n viestintä/suom. KP

Yhteistyötä **NORJALAISTEN KANSSA**

Piispa Aarre Kuukauppi (vas.) ja Norjan Luterilaisen kirkon piispan virkaan valittu Torkild Masvie tapasivat vuoden alussa Pietarissa.

Inkerin kirkko ja Norjan Luterilainen kirkko, jotka molemmat kuuluvat Kansainväliseen luterilaiseen neuvostoon, neuvottelivat yhteistyöstä 18. tammiukuuta 2017 Pietarissa. Piispa **Aarre Kuukauppi** ja piispan virkaan valittu **Torkild Masvie** seurueineen keskustelivat kirkkojensa välisestä yhteistyösopimuksesta, teologisista linjauksista ja haasteista. Neuvottelujen ohella norjalaiset vieraat tutustuivat Teologiseen Instituuttiin, Pyhän Marian seurakuntaan sekä Kronstadtin diakoniseen projektiin.

Ik:n viestintä

PYHIEN MUISTOLLE

ALEKSANDR UHANOV

Volgan rovastikunnan diakoni, Aleksandr Uhanov, kutsuttiin joulukuussa äkillisesti keskuudestamme. Uhanovista tuli luterilaisen kirkon jäsen runsas 20 vuotta sitten ja hän osallistui Saratovin alueella vanhojen seurakuntien elvyttämiseen sekä uusien perustamiseen.

Diakonivihkimyksensä jälkeen vuodesta 2003 aina kuolemaansa saakka Uhanov palveli Pyhän Johanneksen seurakunnan sosiaali- ja diakoniatyössä ikääntyneitä ja vähävaraisia järjestäen heille omin varoin maksuttomia aterioita. Vuosien ajan hän ruokki Jumalan sanalla Pyhän Paavalin seurakuntaa Novye Burasyssa, missä hän säännöllisten jumalanpalvelusten lisäksi voimiensa mukaan auttoi mm. kuljettamalla ruokatarvikkeita ja lääkkeitä Saratovista. Hän osasi kuunnella ja lohduttaa Jumalan sanalla jokaista, joka kääntyi hänen puoleensa. Rauha hänen muistolleen.

Ik:n viestintä/suom. Anitta Lepomaa

MUISTOA KUNNIOITTAEN

Inkerin kirkon tuoreimmat uutiset

www.inkerinkirkko.fi

www.elci.ru

Facebookissa: Inkerin kirkko

(kaikille avoin sivu, ei vaadi rekisteröitymistä)

Nuoret media-leirillä

Turussa 16.-20. marraskuuta 2016 järjestettyyn kansainväliseen media-leiriin otti osaa nuoria Suomesta, Virossa, Norjasta ja Venäjältä.

- Leirin yhteydessä osallistuimme Maata näkyvissä -festivaaliin. Muutaman päivän aikana keskustelimme monien nuorten kanssa; kerroimme heille Kristuksesta, Raamatusta ja kristillisestä Nuotta-lehdestä, kertoo Inkerin kirkon lapsi- ja nuorisotyön osaston sihteeri **Jevgenia Gavrilenko**.

- Kuvasimme hauskoja videoita, valokuvasimme, selvitimme miten radio toimii ja tutustuimme sekä hankkeen järjestäjiin, työntekijöihin että vapaaehtoisiiin. Vapaahetkinä nautimme musiikista ja toistemme seurasta. Lähtemättömän jäljen jätti jumalanpalvelus, johon osallistui noin 10 000 ihmistä. Opimme paljon uutta ja jatkamme uusin voimin sekä ideoin Vybor-lehden toimittamista ja Inkerin kirkon mediatyötä.

Ik:n viestintä/suom. Anitta Lepomaa

Nuortenleiri Keltossa

Nuoret aloittivat uuden vuoden meriaiheisella leirillä Keltossa. Teema näkyi sekä leirin SOS-aiheessa että pukeutumisessa: nuoret olivat merimiestyyliin raitapaidoissa. Ohjelmassa pohdittiin kirkko-arkin merkitystä ja rakennetta, miehistön jokaisen jäsenen

tärkeyttä sekä karikkojen ja piraattien aiheuttamia vaaroja. Tärkein kysymys oli, kuka on laivamme kapteeni.

Koko leiri osallistui Pyhän Annan kirkossa 6. tammikuuta järjestettyyn joulufestivaaliin. Monelle tällainen konsertti oli ensimmäinen. Viimeisenä

yhteisenä iltana ohjelmassa oli "Laivalta juhlaan" ja lopuksi nuoret näyttivät, mitä olivat leirillä oppineet. Monet olivat löytäneet vastauksia tärkeisiin kysymyksiinsä.

Jevgenia Gavrilenko/suom.

Liliann Keskinen

Seminaarit Liettuassa ja Latviassa

Teologinen Instituutti ja Inkerin kirkon lähetysosasto järjestivät teologiset seminaarit Liettuan Klaipėdassa ja Latvian Priekulēssa 12.-13. marraskuuta 2016. Seminaareissa käsiteltiin hengellistä elämää koskevia aiheita ja esiin nousi myös kristityn vanhurskauteen liittyviä kysymyksiä.

Seminaariin osallistui yli sata henkilöä. Luennot pitivät pastori **Don Richman** Amerikasta ja lähetysosaston

johtaja, diakoni **Jevgeni Raskatov**. Järjestelyihin osallistuivat myös pastori **Reinhold Moras**, diakoni **Robertas Bertašius** ja Teologisen Instituutin opiskelija **Anatoli Puumalainen**. Robertas Bertašius on Inkerin kirkon lähetystyöntekijä, joka työskentelee Priekulēn kaupungissa liettuaankielisten asukkaiden parissa.

Jevgeni Raskatov/suom.

Hanna Suopajarvi

Ekumeeniset oppineuvottelut kirjaksi

Teologian ja ekumeenian johtava asiantuntija Tomi Karttunen ojentaa kirjalahjan Teologisen Instituutin rehtorille Ivan Lapteville. Kuva Ari Ojell

Pyhän Marian seurakunnassa Pietarissa julkaistiin 22. tammikuuta 2017

pääsihteeri ja Pyhän Marian kirkkoherra **Mihail Ivanovin** uusi teos "Filippiläiskirjeen äärellä". Toivon mukaan kirja auttaa paremmin ymmärtämään tätä Uuden testamentin hienoa kirjettä, jossa apostoli Paavali käy läpi uskon totuuksiin ja kristityn jokapäiväiseen elämään liittyviä asioita.

Ik:n viestintä/suom. KP

Mihail Ivanovilta uusi kirja

Kansainvälisellä medialeirillä nuorilla oli tilaisuus harjoitella englannin kieltä tekemällä mm. haastatteluita.

Mikkelin hiippakunnan piispa **Seppo Häkkinen** sekä TT **Tomi Karttunen** ja TT **Ari Ojell** Kirkkohallituksen ulkoasiain osastolta lahjoittivat Inkerin kirkolle marraskuussa piispa emeritus **Juha Pihkalan** venäjäksi käännetyn uuden teoksen "Usko ja rakkaus. Suomen evankelis-luterilaisen kirkon ja Venäjän ortodoksisen kirkon dialogien pohjalta hahmottuva yhteinen oppi".

Kirjassa Pihkala painottaa vuosina 1970-2011 käytyjen oppineuvottelujen ekumeenista merkitystä molemmille kirkkoille ja teologiselle tutkimukselle. Yksi osa kirjaa on laajaan dokumenttiaineistoon perustuva tiivistelmä vuoteen 2011 mennessä saavutetusta opillisesta yksimielisyydestä. Vuonna 2014 neuvottelut kariutuivat erimielisyyksiin suhtautumisessa homoseksualismiin ja tasa-arvoisesta avioliitosta. Uudelleen keskustelut käynnistyivät vähemmän virallisella tasolla 2016.

Ik:n viestintä

Pyhän Mikaelin kirkko 140 vuotta

Tatjana Rjumina kertoi
juhlassa Pyhän Mikaelin
kirkon historiasta.

Pyhän Mikaelin kirkossa, Pietarissa, juhlittiin 18.12.2016 pyöreitä vuosia, kun kirkon vihkimisestä tuli kuluneeksi 140 vuotta. Jumalanpalveluksessa saarnasi piispa **Aarre Kuukauppi** ja liturgina palveli Pyhän Mikaelin kirkkoherra **Dmitri Petrov**.

Jumalanpalveluksen jälkeen oli tervehdysten vuoro. Turun Mikaelin-

seurakuntaa edustivat diakoniatyöntekijä, Viron kirkon pastori **Kari Tynkynen** ja seurakuntaneuvoston jäsen **Satu Orvasto**. Päätoimittaja **Aleksei Pirogov** toi kristillisen radioasema Marian onnittelut. "Pietari – henkinen pääkaupunki" -kansalaisjärjestön onnitelut lausui johtaja **Jelena Babitš**.

Juhlassa nähtiin kaksi esitystä, joista

ensimmäinen käsitteli kirkon rakentamisen historiaa ja toinen seurakunnan uusia verkkosivuja (<https://spbstmihail.jimdo.com/>). Juhlaväki tutustui myös kahteen uuteen seinätauluun, joissa kerrotaan Pyhän Mikaelin seurakunnan kirkkorakennuksesta.

Ik:n viestintä/suom. Hanna Suopajärvi

Harlun seurakunnassa **tuplajuhlat**

Läskelän kylässä, Harlun seurakunnassa, vietettiin 13. marraskuuta kaksinker-

taista juhlaa: seurakunta perustettiin 100 vuotta sitten ja päivälleen viisi vuotta sitten Kristuksen ylösnousemuksen kirkossa alkoi säännöllinen jumalanpalveluselämä.

Seurakunta rekisteröitiin v. 2008. Kirkko rakennettiin ja vihittiin seurakunnan käyttöön 2011 ja siitä tuli 400-juhlavuottaan viettävän Inkerin kirkon symbolinen syntymäpäivälahja. Seurakuntalaisia tulee jumalanpalvelukseen Impilahdesta, Harlusta ja Hiidenselästä.

Juhlajumalan-

palveluksessa liturgina toimi Harlun kirkkoherra **Oleg Menaker** ja saarnasi **Niilo Karjalainen**. Juhlailoa olivat jakamassa Sortavalan ja Pitkärannan seurakuntalaiset sekä Suomesta ystävyysseurakunta Kangasniemen edustajat ja "Harlun ystävät". Lämminhenkiseen juhlaan osallistui lisäksi ystäviä ortodoksiseurakunnasta.

Juhlat ovat kirkossa tärkeitä. Ne tuovat yhteen eri seurakuntien ihmisiä ja myötävaikuttavat oman historian ja perinteiden säilymiseen. Kirkko ei ole tänään vain hengellinen satama. Se auttaa ratkaisemaan erilaisia sosiaalisia ongelmia ja on myös kansojen välinen silta, joka symboloi eri kansallisuuksien rauhanomaista rinnakkaiseloä.

Oksana Dyba/suom. KP

20-vuotisjuhla Tshalnassa

Pyhän Kolminaisuuden kirkko Tshalnan kylässä vihittiin käyttöön 7. joulukuuta 1996. Lauantaina 17. joulukuuta 2016 saatiin viettää kirkon 20-vuotisjuhlaa yhdessä Petroskoista, Aunuksesta, Kontupohjasta, Derjvankasta ja Suomesta tulleiden ystävien kanssa.

Tshalnan luterilaiset kuuluivat vuodesta 1969 Petroskoin seurakuntaan. 1990-luvun alussa he järjestäytyivät itsenäiseksi seurakunnaksi. Oman kirkon rakentamisen teki mahdolliseksi suomalaisten ystävien tuki.

”Mikään, mitä teemme palvellessamme ei ole meidän ansiotamme. Olemme vain Herran palvelijoita”, korosti 20 vuotta sitten kirkkoherraksi valittu, nyt jo eläkkeellä oleva **Ivan Pakkari** ja jatkoi: ”Jumala on määritellyt jokaiselle elämän taipaleen. Nyt on tullut nuorten aika toimia ja jatkaa nöyrästi ja viisaasti Jumalan ja kaikkien ihmisten palvelemista”.

Oksana Dyba/suom. Kari ja Merja Karjalainen

Tshalnan entinen kirkkoherra Ivan Pakkari (oik.) palveli juhlassa liturgina ja saarnasi. Häntä avusti ehtoollisen jaossa nykyinen kirkkoherra Aleksei Krongolm.

Inkerin kirkkopyhä **Lahdessa**

Lahden Joutjärven kirkossa vietettiin perinteistä Inkerin kirkkopyhää 19.-20. marraskuuta 2016.

Ohjelma alkoi Kelton seurakunnan ja Inkerin kirkon kuulumisilla, joita kertoi piispa **Aarre Kuukauppi**. Raamattutunnilla pastori **Erkki Suhonen** pohti luterilaisuuden ydintä Tunnustuskirjojen pohjalta. Päivän päätteeksi

oli venäjänkielinen jumalanpalvelus, jossa piispa Kuukauppi toimi liturgina ja saarnasi pastori **Sergei Shilkin**. Jumalanpalvelukseen sekä sitä seuranneeseen musiikki-iltaan osallistui Kelton seurakunnan kuoro ja laulujen välissä puhui pastori **Juha Saari**.

Sunnuntaina kirkossa oli suomenkielinen jumalanpalvelus, jossa

liturgina toimi Erkki Suhonen ja saarnasi piispa Kuukauppi. Kolehti kerättiin Inkerin kirkon hyväksi. Jumalanpalveluksen päätteeksi kaikkia odotti lähetyslounas, jonka emännät olivat rakkaudella laittaneet. Kiitämme kaikkia tapahtuman järjestäjiä ja osallistujia sekä erityisesti Lahden vieraanvaraisia ystäviä!

*Jelena Kuukauppi/suom.
Liliann Keskinen*

Pyhän Annan kirkko sijaitsee Pietarin keskustassa, Kirotnaja-kadulla, Suomen pääkonsulaatin takana.

Pietarin vanhimmalla luterilaisella kirkolla, Pyhällä Annalla, on Inkerin kirkon sakraalituloista ehkä erikoisin tarina. Tämä kirkko ei jätä ketään kylmäksi, tulipa sinne osallistua jumalanpalvelukseen tai vain tutustumaan rakennukseen.

RAPPIOKIRKOSTA LÄHETYSTYÖN MAHDOLLISUUS

1700-luvulta vallankumoukseen saakka Pyhä Anna tarjosi tilat Pietarin saksalaisille luterilaisille. Nyt Inkerin kirkolle kuuluvana se kutsuu erilaisiin tilaisuuksiin kaikkia kaupunkilaisia.

Ulkoapäin Pyhän Annan kirkko on sievä kuin kermakakku. Mutta kun astuu sisään, alkaa haukkoa henkeään. Edessä avautuva korkea, mustunut portaikko ja pitkinä suikaleina seinistä lohkeileva maali tarjoaa joka kerta yhtä uskomattoman näkymän; astuinko vahingossa väärälle vuosituhannelle vai jonkun elokuvan kulissemiin?

Pyhän Annan menneisyys on surullinen, mutta se tekee siitä myös niin ainutlaatuisen tilan tämän päivän toiminnalle. Jotkut haluaisivatkin säilyttää sen jokseenkin nykyisessä asussaan, muistona menneistä barbaarisuuden ajoista.

Saksalaisille työntekijöille

Pietari Suuren aikaan Nevajoen etelärannalla, Pietarissa, sijaitsi *Liteinyi dvor*-niminen valimo. Kaupunki oli vasta teini-iässä, kun valimon saksalaiset työntekijät jo perustivat oman, luterilaisen seurakunnan vuonna 1719. Aluksi seurakunta kokoontui ruotsalaisille sotavangeille rakennetussa puisessa Pietarin kirkossa, joka siirrettiin nykyisen Pyhän Annan kirkon paikalle 1722.

Vuonna 1740 otettiin käyttöön uusi kirkkorakennus, joka nimettiin keisarinna Annan suojeluspyhimyksen mukaan. Seurakunnan yhteydessä toimi vuodesta 1736 lähtien myös saksalainen koulu, *Annenschule*, joka oli tunnettu korkeatasoisesta opetuksestaan.

Nykyisen Pyhän Annan kirkon peruskivi muurattiin 20. heinäkuuta 1775. Rakennuksen suunnitteli arkkitehti Juri Felten ja tyyliltään se edustaa Pietarissa hyvin suosittua ja tyypillistä usklasismia. Antiikin Kreikan ja Rooman vaikutteita on tänäänkin nähtävissä joonialaisissa pylväissä sekä suoraviivaisissa muodoissa.

Kun kirkko valmistui vuonna 1779, siinä oli paikkoja 1500 hengelle. Tilaa

Pyhän Annan kirkosta on tullut suosittu konserttien pitopaikka. Tammikuussa järjestettiin nuorten kristillinen joulufestivaali, johon saapui kansainvälisiä esiintyjiä.

gelon taiteesta kertova näyttely. Kuva, musiikkia ja eri-koistehosteita yhdistävä multimediasitys jo itsessään on vaikuttava kokemus, mutta Raamatun kertomukset maailman luomisesta aina viimeiseen tuomioon Pyhän Annan omaleimaisissa puitteissa te-

kivät esityksestä erityisen koskettavan elämyksen. Näyttely oli hyvin suosittu ja keräsi etenkin nuoria katselijoita.

Joulun alla tunnelma oli toisenlainen, kun salissa järjestettiin joulumyyjäiset. Suurin osa myyjistä oli nuoria käsityöläisiä, jotka myivät omia tuotteitaan. Lavalla oli musiikkiesityksiä ja kävipä siellä joulupukkikin piipahtamassa. Inkerin kirkon työntekijöillä ja vapaaehtoisilla oli loistava tilaisuus kertoa muutaman päivän aikana isolle joukolle paitsi kirkkorakennuksesta, myös joulun suurimmasta sanomasta, Jumalan Pojan syntymästä.

Tavoitteena nuorisokeskus

- Tärkein tavoitteemme on luoda tilasta kristillinen nuorisokeskus. Se ei vielä toimi päivittäin, mutta joka viikko on tapahtumia, jotka vetävät paljon kävijöitä, Raskatov kertoo. Keväisin järjestettävä nuorten yhteiskristillinen musiikkitapahtuma on jo kaksi kertaa järjestetty Pyhässä Annassa. Tammikuussa vuorossa oli joulun liittyvä musiikkifestivaali, jossa oli kansainvälisiä esiintyjiä.

Rakennusta korjataan pikku hiljaa. Kirkossa järjestettävissä tapahtumissa kerätään Raskatovin mukaan isoja kolehteja, mutta ne eivät riitä kunnostamisen kustannuksiin. - Me tietenkin toivomme ja rukoilemme Jumalan apua projektiin, optimistinen lähetysjohtaja toteaa.

Pyhän Annan luterilainen yhteisö on mukana sosiaalisessa mediassa. Heidän omat sivut löytyvät sekä Facebookista että VKontaktista nimellä "Annenkirche".

Teksti: Kristiina Paananen

tarvittiin, sillä 1900-luvun alussa seurakuntaan kuului noin 12 000 jäsentä. Mutta sitten tuli vallankumous. Kirkko suljettiin vuonna 1935, ja vuodesta 1939 lähtien siinä toimi elokuvateatteri *Spartak*. Rakennuksessa tehdyissä muutostöissä kirkon sisäosaa koristaneet maalaukset tuhottiin lähes täysin.

Rappeutumisen vuodet

Luterilaiset palasivat kirkkoon 1990-luvulla. Saksalaisen luterilaisen kirkon seurakunta kokoontui vuosina 1992-1997 jumalanpalveluksiin sunnuntaisin, muina päivinä rakennuksessa toimi edelleen elokuvateatteri ja disko. Vuonna 1997 seurakunta siirtyi remontoituun ja uudelleen avattuun, Nevski Prospektin varrella olevaan Pyhän Pietarin kirkkoon.

Pyhän Annan historiassa kääntyi uusi sivu jälleen vuonna 2002, kun kaupunki teki päätöksen palauttaa rakennus takaisin kirkolle. Mutta tapahtui muutaakin. Joulukuussa 2002 kirkossa syttyi tulipalo, joka vaurioitti sisätiloja pahasti. Myös katto romahti ja sen jälkeen rakennus oli säitten armoilla, avoimena vesisateille ja lumelle.

Kirkko seisoikin pitkään raunioituneena, kunnes Pietarin kaupunki puuttui tilanteeseen. Rakennus- ja kulttuurihistoriallisesti merkittävän kirkon julkisivu restauroitiin ja katto korjattiin vuosina 2010-2013. Saksalainen kirkko ei ollut rakennuksesta kuitenkaan enää kiinnostunut ja kaupunki luovutti sen lokaussa 2013 Inkerin kirkolle.

Uusi elämä käynnistyy

Kirkko on sisäpuolelta tulipalon jälkeisessä kuosissa, eikä rakennuksessa ole LVI-tekniikkaa. Joitakin pienehköjä kor-

jauksia on tehty turvallisuuden parantamiseksi ja toiseen kerrokseen on remontoitu pieni, lämmin tila, jossa pidetään jumalanpalveluksia.

- Pyhän Annan kirkon toiminnasta vastaa Inkerin kirkon lähetysosasto, kertoo lähetysjohtaja **Jevgeni Raskatov**. Kirkossa pidetään säännöllisesti hengellisiä tilaisuuksia, mutta siellä kokoontuvilla ryhmillä ei ole virallista seurakunnan tai uskonnollisen yhteisön statusta.

Sunnuntaisin on kaksi jumalanpalvelusta: 9.30 englanninkielinen ja kello 15 venäjänkielinen. Lisäksi sunnuntaina kello 17 on raamattupiiri. Keskiviikkoihin järjestetään avoimia luentoja filosofia, historiasta, uskonnosta ja psykologiasta. Torstaisin on iltahartaus ja perjantaisin rippikoulu. Äskettäin kirkossa alkoi myös pyhäkoulu. Venäjänkieliseen toimintaan osallistuu noin viitisentoista henkilöä.

Lähetystyön välineenä

Muutamassa vuodessa Pyhästä Annasta on tullut paikka, jossa kirkollisen toiminnan lisäksi järjestetään tiuhaan monenlaisia tapahtumia; erilaisia konsertteja, teatteriesityksiä, messuja, näyttelyitä ja tutustumiskierroksia kiinnostuneille. Kuukaudessa kirkossa käy noin 3000 ihmistä.

Jevgeni Raskatov selittää, että tapahtumien avulla ei pelkästään kerätä rahaa kirkon kunnostukseen, vaan ne ovat erinomaisia mahdollisuuksia saada kaupunkilaiset tulemaan Jumalan Sanan ääreen. Kaikki tapahtumat alkavat papin avaussanoilla ja tarjolla on kristillistä kirjallisuutta.

Viime kesänä alakerran salissa pyöri reilun neljän kuukauden ajan Michelin-

Kristityillä on YHTEINEN JUMALA

Aleksei Belousov piti lapsesta saakka ortodoksikirkossa vallitsevasta tunnelmasta. Keski-iässä elämän vaikeudet veivät hänet kerran Terijoen luterilaiseen kirkkoon, jossa häntä kuunneltiin. Mies päätti jäädä sinne ja palvelee tänään seurakuntaa kirkkoherrana.

Aleksei Belousov syntyi Pietarhovissa vuonna 1957. Hän on musiikkikorkeakoulusta valmistunut jazzmuusikko, soittiminaan kontrabasso ja piano. Lisäksi hän on käynyt merenkulkualan opiston ja suorittanut kurssit ortodoksisissa seminaarissa.

Haastattelun edetessä hän muistaa valmistuneensa myös taideteollisesta oppilaitoksesta huonekaluentsijäksi eli on kaiken muun lisäksi vielä puuseppä. Eikä siinä kaikki. Viimeisin tutkinto on Inkerin kirkon Teologisesta Instituutista.

Uskon perusteet mummolta

Vanhemmat antoivat Aleksein pienestä äidin äidin, Anna Pankratjevan, hoidettavaksi. 97-vuotiaaksi elänyt isoäiti opetti lapselle kristillisen uskon perusteet.

- Hän oli hyvin harras uskovainen ja kyselin häneltä: "Mummi, miksi sinä kumartelet, mitä sinä oikein teet?" Ja hän yritti selittää minulle, Belousov kertoo. Isoäiti vei poikaa myös ehtooliselle. Kaksikko heräsi aamuviideltä ja kiirehti ensimmäiseen, kuudelta alkavaan messuun läheiseen Nikolainkirkkoon Pietarissa.

- Siellä minut oli kastettu jo alle yksivuotiaana. Kastetoimituksen aikana kirkossa oli ollut kylmä, ja papin otettua minut käsivarsilleen olin pissannut hänen partaansa, Belousov nauraa. - Mummi tapasi aina sanoa minulle, että se oli selvä enne.

- Mummi opetti oikean ja väärän käyttäen esimerkkejä omasta elämästä-

ni. Olin kuriton pikkupoika ja jatkuvasi pahanteossa. Taas kerran, kun palasin kotiin piestynä ja mustelmilla, mummi selitti kymmenen käskyn näkökulmasta, miksi näin tapahtuu.

Alttaripalvelijasta kirkonisännäksi

Ensimmäiset askeleet tiellään kirkonpalvelijaksi Belousov otti ennen armeijaa. Kirkossa tarvittiin esilukijaa ja avustavaa alttaripalvelijaa.

- En osannut lukea kirkkoslaavia, osasin pelkästään kirjaimet ja ymmärsin kirjoitusjärjestelmän. En kuitenkaan kyennyt lukemaan tekstiä ilmeikkäästi, mikä oikeastaan tarkoitti lukemista ilman liiallista tunnepitoisuutta. Mutta opin nopeasti ja myöhemmin minusta tuli alttaripalvelija.

- Armeijan jälkeen minusta haluttiin tehdä diakoni. Siinä vaiheessa tiesin jo, mitä on palvella kirkossa: yöllisiä he-

Terijoen kirkkoherra Aleksei Belousov (oik.) kehaisee Teologisessa Instituutissa opiskelevaa Pavel Tikkaa (vas.) hyväksi katekeetiksi ja näkee hänessä työnsä jatkajan ja valmistaa häntä siihen.

rätyksiä, laulamista... mutta minustako diakoni? Olin juuri päässyt armeijasta ja halusin vielä elää vapaasti, Aleksei hymyilee skeptisesti. - Oli ihastumisia ja tyttöystäviä...

Kirkkoa nuorimies ei silti jättänyt, vaan kävi siellä edelleen. Sitten omasta seurakunnasta lähetettiin Novodevitšin luostariin pappi, joka otti Alekseihin mukaansa. Siellä hänestä tuli kirkonisäntä ja näin hän kävi läpi ortodoksien pappisvihkimystä edeltävät vaiheet.

Tukea luterilaisilta

Kymmenisen vuotta sitten Aleksei Belousovilla oli paljon surua. Ensin kuoli hänen isänsä ja vähän myöhemmin äiti. Aleksei jäi ainoana suvustaan jäljelle. Hänellä ei ollut työtä, eikä rahaa.

- Menin tapaamaan tuttua ortodoksimpappia ja pyysin häntä ottamaan minut jonkinlaiseen toimeen. Sitä hän ei kuitenkaan tehnyt. Pää painuksissa kuljin Terijoella luterilaisen kirkon ohi ja pistäydyin sinne, Belousov muistelee.

Kirkkoherrana oli silloin **Aleksandr Kudrjajtsev**, jolle Aleksei kertoi koko tarinansa. Kirkkoherra ehdotti kahden viikon työskentelyä ilman palkkaa, minkä jälkeen voitaisiin keksiä jotakin. Aleksei suostui siihen ja jäi töihin. Hän sanoo jääneensä yksinkertaisesti sen vuoksi, että häntä tuettiin siellä vaikealla hetkellä.

- Häpeäkseni en tiennyt silloin juuri mitään luterilaisuudesta. Ortodoksisen seminaarin kurseilla meille kerrottiin vain katolisuudesta. Mitä enemmän sain tietää luterilaisuudesta, sitä enemmän ihmettelin omaa tietämättömyytteni. Myöhemmin aloin tutustua seurakuntalaisiin, joiden elämäntilanteet koskettivat minua.

Siunattuna opiskelemaan

Eräänä päivänä kirkkoherra tokaisi: "Ljoša, kuulehan, sinä voisit mennä opiskelemaan seminaariimme!" Aleksei kehotti kirkkoherraa olemaan höpöttämättä joutavia, alkoihan hänellä jo olla

ikääkin - tenttimääkö tässä muka taas pitäisi ryhtyä! Mutta kaikista vastusteluista huolimatta kirkkoherra jatkoi suostuttelua.

- Lopulta lupauduin kokeilemaan, mutta ensin piti saada asialle siunaus, olinhan vielä ortodoksi. Menin käymään ortodoksin papin luona, jota pidin hengellisenä isänäni. Kävimme yhdessä kalassa ja kerroin asiani. Hän levitteli käsiään ja päivitteli, miten voin edes ajatella moista. Mietittyäni asiaa tulin siihen tulokseen, etten voi ryhtyä opiskelemaan, sillä Jumala oli näin asian määrännyt.

Jonkin ajan päästä miehet menivät taas kalaan. Aleksei ei palannut aikaisempaan keskusteluun. Mutta ortodoksin pappi puhkesi yhtäkkiä puhumaan, kuinka hän oli jäänyt miettimään asiaa ja päätti antaa siunauksensa.

- Ortodoksin pappi siunasi minut opiskelemaan luterilaisessa seminaarissa! Hän ajatteli, ettei se ota jos ei annakaan, joten tervetuloa opiskelemaan, Belousov kertoo ihmeellistä käännettä.

Seurakuntalaisten palvelija

Aluksi Aleksei Belousov konfirmoitiin. Ennen sitä Aleksandr Kudrjajtsev selitti hänelle kaiken niin yksityiskohtaisesti kuin olisi jo ennalta tiennyt, että Alekseista myöhemmin tulisi kirkkoherra. Aleksei jätti hakemuksen Teologiseen Instituuttiin, läpäisi pääsykokeen ja aloitti opinnot.

Toisena opiskeluvuotena hänet vihittiin diakoniksi ja aluksi hän jännitti ihmisten palvelemista. Seurakuntalaisten merkittävissä elämäntilanteissa riitti ihmeteltävää. Hän sanoo ihailevansa heitä, jotka tulevat jumalanpalvelukseen vaikka viimeisillä voimillaan.

- Kun seurakuntalaiset kertovat soita-ajasta, minulla nousevat hiukset pystyyn. Valkeasaaren inkeriläiset ovat kertoneet, kuinka heidät karkotettiin Uralille ilman, että he saivat ottaa mitään mukaansa. Heidät vain laitettiin junaan ja kuljetettiin autiolle tasangolle. Siellä heidän sitten piti selvitä.

Vaimon - joka on ortodoksi - reaktio pelotti aluksi. Alekseihin pappisvihkimyksessä vaimo tarkkaili seurakuntaa ja jumalanpalvelusta ja totesi sitten, ettei aio asettua poikkiteloin. Hän suhtau-

tuu luterilaisuuteen myönteisesti ja tukee miestään tämän työssä.

- Ihmiset eivät tiedä luterilaisuudesta ylipäänsä mitään, jotkut pitävät sitä jopa lahkona. Kuitenkin monet suurmiehet ja -naiset ovat olleet nimenomaan luterilaisia! Ja Pietarissahan on ollut läpikotaisin luterilaisia alueita! Mutta tästäkään ei kukaan tiedä, Belousov harmittelee.

Sama Jumala

Aleksei Belousov sanoo viihtyvänsä seurakunnassaan, vaikka se on pieni ja ongelmia on paljon. Kirkossa pidettävien konserttien tulot auttavat selviämään valtavista sähkölaskuista. Sosiaalisista ohjelmista kirkkoherra antaa kiitosta kaupungille.

- Heidän avullaan saimme muun muassa hankittua urut. Edelleenkin emme tiedä, kuka lahjoitti niihin varat. Kaupungin johdosta sanottiin, että lahjoittajan nimeä meidän ei tarvitse tietää, mutta kehoitettiin rukoilemaan hänen puolestaan. Haluan kiittää myös suomalaisia ystäviämme, jotka ovat tukeneet meitä vuosien ajan.

- Olin ennen ortodoksi, ja tunsin sisältä päin ortodoksisen kirkon ongelmat. Nykyään tunnen myös luterilaisen kirkkomme kipukohtia. Kannan erityistä huolta piispastamme. On tärkeää tukea häntä sekä rukouksin että käytännön asioissa. Haluan kutsua myös lukijoita rukoilemaan hänen puolestaan.

Aleksei Belousov ei osaa sanoa, miten eri kristillisten tunnustuskuntien väliset suhteet tulevaisuudessa kehittyvät, mutta hän seuraa suurella mielenkiinnolla patriarkka **Kirillin** ja paavin välistä keskustelua.

- Seurakuntaamme tuli ortodoksikirkosta eräs mies. Sain konfirmoida hänet ja nykyään hän käy aktiivisesti kirkossa. Hän on kertonut minulle pitävänsä seurakunnastamme ja ajattelevansa, että Jumala on joka tapauksessa kaikilla kristityillä sama.

Teksti: Darja Shkurljateva/KP

Suomennos: Anu Mannermaa

lähetystyöntekijä (Wycliffe)

Kuva: Tatjana Golosnova

Luterilaiset Venäjällä

Luterilaisuuden historia Venäjällä on värikäs ja vähemmistön uskontona omaleimainen. Sekä kukoistuksensa ajat että kipunsa se on elänyt samassa tahdissa sitä ympäröivän todellisuuden kanssa.

Kun Martti Luther naulasi 95 teesiään Wittenbergissä 31.10.1517, niin kukaan ei tiennyt, että länsimaaisessa kristillisyydessä on syntynyt uusi tunnustuskunta. Kaikki näytti silloin tavalliselta riidalta katolilaisten kesken. Vuonna 1521 Paavi Leo X julkaisi bullan, Decet Romanum Pontificem, jolla Lutherille 1520 julistettu pannauhka pantiin käyttöön ja hänet erotettiin lopullisesti kirkosta. Siitä lähtien kaikki, jotka jatkoivat kirkollista yhteydenpitoa Lutheriin, luettiin kirkosta eronneiksi. He alkoivat muodostaa uutta kirkkoa, jota myöhemmin alettiin kutsua luterilaiseksi.

Ensimmäiset luterilaiset Venäjälle

On vaikea sanoa, milloin Moskovan valtiossa ensimmäistä kertaa kuultiin reformaation tapahtumista ja alettiin tehdä eroa luterilaisten ja katolilaisten välillä. Joka tapauksessa, luterilaisuuden kannattajat ilmestyivät Venäjän rajoille hyvin pian. Jo vuonna 1521 Riassa alkoi luterilainen julistus Andreas Knopkenin toimesta. Pian kaupungin maistraatti määräsi hänet saarnaajaksi vastoin katolilaisten linjauksia.

Ruotsissa luterilaisuudesta tuli valtionuskonto 1527. Ruotsin ja Liivinmaan kanssa käytiin ahkerasti kauppaa ja ensimmäiset luterilaiset, joiden nimiä

emme tiedä, saapuivat Venäjälle luultavasti jo 1520-luvun lopussa.

Iivana Julma aloitti vuonna 1558 Liivinmaan sodan ja samana vuonna Moskovaan saapui liivinmaalaisten sotavankien joukossa ensimmäinen luterilainen saarnamies, Timan Brakel. Hän saarnasi Pihkovan, Novgorodin ja Moskovan kodeissa, joihin oli sijoitettu sotavankeja, jakoi ehtoollista ja kastoi lapsia. Historioitsijat yhdistävät hänet ensimmäisen luterilaisen yhteisön syn-

tyyn noin vuonna 1559.

Vankien lisäksi ryhmään kuului Euroopasta Moskovaan kutsuttuja ammatimiehiä, pääosin saksalaisia. He elivät erillään venäläisistä "Nemetskaja Slobodassa", käsityöläiskylässä Jauza-joen rannalla. Vuoden 1575 lopulla sinne rakennettiin Moskovan ensimmäinen luterilainen kirkko. Puukirkko paloi pian ja se rakennettiin uudestaan useamman kerran.

Arkeologisissa kaivauksissa löytynyt hautakivi, jossa teksti: Kaspar von Elberfeld, oikeustieteen lisensiaatti, kuollut noin 1580, toiminut hovissa opritsnikkina. Kivi on ilmeisesti vanhimmalta luterilaiselta haudalta Moskovassa. Kuva Moskovan historiallisesta museosta 2015, Sergei Isajev.

Luterilaiset ja ortodoksit vastakkain

Vuonna 1570 Iivana Julma kiisteli Moskovassa uskonkysymyksistä Jan Rokitan kanssa. Protestanttisen legendan mukaan läheltä piti, ettei Rokita olisi käännyt tsaaria luterilaisuuteen. Italialainen slavisti Nicoletta Marcialis julkaisi laajan tutkimuksen tämän kiistelyn todistusaineistosta. Kävi ilmi, että Rokita oli "tšekkiläisten veljien" pastori, ei luterilainen, mutta tsaari Iivana ei ymmärtänyt eroa reformaation kahden suuntauksen - kalvinistien ja luterilaisten - välillä ja omissa puheissaan ja kirjeissään nuhteli taitavasti Lutheria siitä, että tämä oli munkkiutta vastaan, eikä välittänyt ikoneista.

Iivana Julman näkökulmasta luterilaisuus oli vielä etäisempää ortodoksisuutta kuin katolisuus. Toisaalta, luterilaisten kielteinen suhtautuminen paaviuteen teki luterilaisuudesta Venäjän näkökulmasta vaarattomamman. Siksi Iivana Julma naittoi sukulaistytönsä, Maria Vladimirovnan, luterilaiselle herttualle Maunulle, Tanskan kuningas Fredrik II:n veljelle, joka jonkun aikaa hallitsi ns. Liivinmaan kuninkaana muiden muassa Viron Saarenmaata ja Hiidenmaata. Häitä juhlittiin Novgorodissa 1573. Vihkimisen toimittivat yhdessä ortodoksipapit ja luterilaiset pastorit Liivinmaalta ja "Nemetskaja Slobodasta", Moskovasta.

Kolmikymmenvuotisen sodan kynnyksellä katolilaiset ja protestantit taistelivat keskenään Euroopan äärialueilla. Yksi taisteluareena oli Venäjä, jossa sekasorron aikana katolilaiset (puolalaiset) osoittivat aseellista tukea Vale-Dmitri I:lle ja Vale-Dmitri II:lle. Tsaari Vasili IV Šuiskin hallitus joutui 1609 pyytämään apua luterilaiselta - Ruotsin kuningas Kaarle IX:ltä. Tosin hyötyä ruotsalaisista joukoista Jakob De la Gardie'n johdolla oli vähän.

Ruotsalaisten olo Tihvinissä jouti taas konflikteihin; luterilaiset eivät

suhtautuneet luostariin ja ikoneihin tarpeeksi kunnioittavasti. Venäläiset ajoivat puolalaiset pois omin voimin. Siitä huolimatta Venäjä joutui maksamaan Ruotsille ja luovutti sille Stolbovan rauhansopimuksen mukaan 27.2.1617 Käkisalmen läänin. Näin ilmestyi Venäjän rajalle Ruotsin lääni, Inkerinmaa – vielä yksi luterilaisuuden pesä. Juuri vuotta 1617 pidetään alkuna Inkerin kirkon rakentumiselle.

Vuonna 1644 Moskovaan saapui tanskalaisia solmimaan Valdemar Christianin ja tsaarin tyttären Irinan avioliittoa. Sovittiin, että puoliset säilyttävät oman uskontonsa. Mutta sitten patriarkka Josef vaatikin, että prinssin täytyy liittyä ortodoksikirkkoon upotuskasteen kautta. Prinssi torjui sen jyrkästi. Alkoivat väittelyt, joissa pohdittiin vaelukasteen pätevyyttä. Luterilaiset ja ortodoksit eivät onnistuneet saavuttamaan kompromissia ja tsaari Mikael I kuoli yllättäen 1645. Avioliitto ei toteutunut ja uusi tsaari Aleksei I lähetti tanskalaiset runsain lahjoin kotiin.

Luterilaisten määrä kasvaa

Suuressa Pohjan sodassa Pietari Suuri valloitti Baltian ja julisti Venäjän keisarikunnaksi 1721. Uudelleen liitettyjen Inkerinmaan, Liivinmaan ja Eestinmaan sekä vuodesta 1795 myös Kuurinmaan asukkaat olivat luterilaisia: saksalaisia, virolaisia, latvialaisia ja suomalaisia.

Ruotsalaiset sotavangit lähetettiin Tobolskiin, jossa syntyi Siperian ensimmäinen luterilainen seurakunta. Suomalaisen määrän kasvoi aluksi pienen osan liittämällä 1743 ja sitten koko Suomen siirtymällä Venäjän vallan alle 1809. Keisari-

kunnan aikana luterilaisuus oli toiseksi suurin tunnustuskunta maassa.

Venäjän keisarikunnassa alaisten status riippui heidän tunnustuskunnastaan. Korkein status oli ortodokseilla. Luterilaisten statuksen ero oli vain kiellossa käännettää ortodokseja luterilaisuuteen. Kielto peruttiin v. 1905. Nikolai I:n asetuksella luterilaiset seurakunnat yhdistettiin 28.12.1832 Venäjän Keisarikunnan Evankelis-luterilaiseksi Kirkoksi.

Luterilaisia korkeissa viroissa

Monilla luterilaisilla oli Venäjän keisarikunnassa korkea valtiollinen virka. Ensimmäinen virkamiesten pitkässä rivissä oli Andrei Ivanovitš Osterman (1686–1747), Pietari Suuren seurueen näkyvä jäsen, varakansleri ja ensimmäinen ministeri Anna Ivanovnan aikana. Vielä korkeammalla oli Nikolai Bunge (1823–1895), Venäjän keisarikunnan valtionvarainministeri 1882–1886 ja ministerikomitean puheenjohtaja 1887–1895.

Historioitsija Zaiionshkovskin mu-

Hietamäen seurakunnalle aikoinaan kuulunut Raamattu, joka on ensimmäisestä koko Raamatun suomenkielisestä painoksesta v. 1642. Kuva KP

kaan valtioneuvoston 55 jäsenestä luterilaisia oli yhdeksän; kaksi ministriä kahdeksastoista, 12 senaattoria 113:sta ja yhdeksän kuvernööriä 49:stä. Useamman keisarin puoliset, mm. Nikolai II:n, olivat luterilaisia ja siirtyivät ortodoksikirkkoon avioliiton myötä.

Aika merkittäviä olivat luterilaiset myös armeijassa, merivoimissa, kulttuurin ja tieteen alueella. Michael Andreas Barclay de Tolly (1761–1818) pidetään toisena venäläisenä, joka voitti Napoleonin. Fedor P. Litke (1797–1882) oli amiraali, maantieteilijä ja Venäjän maantieteellisen seuran perustaja. A. J. von Krusenstern (1770–1846) johti Venäjän ensimmäistä maailmanympärimatkaa. Fabian Gottlieb von Bellingshausen (1779–1852) löysi Etelämantereen.

Robert Reinhold von Wirén (1857 – 1917) oli amiraali, Venäjän-Japanin sodan sankari, jonka matruusit surmasivat helmikuun vallankumouksen yhteydessä. Hänen haudalleen Kronstadtin ovat nyky-monarkistit laittaneet muistokiven, jossa lukee "Tsaarin, isänmaan ja uskon puolesta". Sitä ei tarkenneta, mistä uskosta on kysymys, mutta von Wirén oli luterilainen. Kuten myös dekabristien johtohahmo Pavel Pestel ja Puškinin lähimmät ystävät Anton Delvig ja Wilhelm Küchelbecker.

Arvostusta ja etäisyyttä

Monet kuuluisat luterilaiset vaihtoivat kirkkokuntaa. Esimerkiksi arkkitehti Aleksandr Vitberg, Moskovan Kristus Vapahtajan katedraalin arkkitehti ja rakennustöiden johtaja sekä Vladimir Dal, kuuluisan venäjän kielen sanakirjan tekijä, siirtyivät ortodoksikirkkoon. Mutta Aleksandr von Benckendorff, joka johti Nikolai I:n aikana pitkään Venäjän salaista poliisia, siirtyi katoliseen kirkkoon.

Slavofili Ivan Aksakov on sanonut, että Dal pystyi saamaan sanakirjansa valmiiksi siksi, että hänen asennoitumisensa työhön "ei ollut venäläinen ja tämä saattoi olla tuon projektin onni". Tätä voi pitää yleisenä suhtautumisena luterilaisiin, kun puhutaan tavallisista ortodoksienemmistöön kuuluvista venäläisistä. Luterilaisia arvostettiin heidän ahkeruuden ja erityisosaamisen takia.

Heitä suvaittiin ja heidän kanssaan ystävystyttiin, vaikka ajateltiinkin, että on parempi pitää heihin tiettyä etäisyyttä.

Oli myös tapauksia, joissa ortodoksien ja luterilaisten yhteyksillä oli traagiset seuraukset, kuten eräässä tapahtumassa vuonna 1738 Jekaterinburgissa. Esipappi Ivan Fedosev törmäsi sihteerin Kuznetsovin luona käydessään luterilaiseen rehtori Stermanniin. Syntyi kiista, jossa pappi käytti loukkaavia ja

Luterilaisia jumalanpalveluksia pidettiin 1640-luvulta alkaen Jamburgin linnassa, joka sijaitsi nykyisessä Kingiseppin kaupungissa. Kuva Kingiseppin kaupunginmuseosta, Kristiina Paananen.

sopimattomia sanoja sekä nimitti rehtoria väärauskoiseksi. Rehtori syytti pappia juoppoudesta. Kuznetsov teki kanteleen ja asiaa käsiteltiin salaisessa kansliassa. Selvittelyissä Ivan Fedosev vetosi melankoliseen sairauteensa ja kertoi olleensa humalassa eikä muistaneensa mitään, mutta sai rangaistuksen.

Jumalanpilkka juopon suusta olisi luultavasti jäänyt ilman seuraamuksia, jos sen olisi kuullut vain Kuznetsov. Mutta sen kuuli myös luterilainen Stermann. Kuznetsov oli varma, että Stermann kantelee jumalanpilkasta viranomaisille ja jotta häntä itseään ei syytettäisi epäkunnioittavan teon salailusta, kanteli itse. Luultavasti muisto vastaavista tapahtumista antoikin ortodokseille syyntä etäisyyttä luterilaisiin.

Tuhosta uuteen aikaan

Pietari I:n valtakauden lopuksi Venäjälle oli luotu järjestelmä ortodoksien hengelliseen koulutukseen. Kuitenkin vuoteen 1842 ortodoksien seminaareissa ja akatemioissa opiskeltiin poikkeuksetta latinaksi, aluksi katolisten ja noin vuodesta 1745 luterilaisten oppikirjojen mukaan. Opettajat selittivät tuleville papeille, miten ortodoksien oppi eroaa luterilaisuudesta, ja opettivat pyhimyksistä, ikoneista ja kirkkojärjestystä.

Kuinka latinaksi opittua tuli jakaa seurakuntalaisille venäjäksi, oli jokaisen papin itse keksittävä. Niinpä luterilaisuus oli Venäjän keisarikunnassa tuttu melkein jokaiselle oppineelle ortodoksille! Vaikkakaan venäläisessä yhteiskunnassa ei seminaarien ja akatemioiden ulkopuolella ollut mitään kiinnostusta luterilaisuutta kohtaan. Venäläisen nuorison koko huomion saivat teoriat, jotka johtivat mullistukseen vuonna 1917.

Heti vallankumouksen jälkeen 1917 bolševikit suhtautuivat suhteellisen suvaitsevasti luterilaisiin pitäen päävihollisena ortodoksikirkkoa. Kuitenkin vuodesta 1929 alkaen vainot - pidätykset, kyyditykset ja ampumiset - kohdistuivat myös luterilaisiin. Luterilaisen kirkon rakenteet hävitettiin kokonaan vuonna 1938.

On paradoksi, että kun neuvostovalta miehitti Baltian 1940, se johti kirkon syntymiseen lopulta uudelleen. Stalinin kuoleman jälkeen latvialaiset ja virolaiset auttoivat Venäjän suomalaisia ja saksalaisia elvyttämään muutaman seurakunnan, esimerkiksi Pushkinin seurakunnan Pietarin kupeessa 1977.

Varsinainen luterilaisen kirkollisen elämän elpyminen alkoi vasta vuonna 1988. Nyt sitä hoitavat saksalainen luterilainen kirkko (ELKRAS), oma Inkerin kirkkomme ja Siperian luterilainen kirkko. Nämä kolme kirkkoa allekirjoittivat 9.3.2007 Tallinnassa sopimuksen saarna- ja ehtoollisyhteydestä.

Teksti: Sergei Isajev - historiatieteiden lisensiaatti, Teologisen Instituutin ja Venäjän tiedeakatemian alaisen Historian tutkimuksen instituutin opettaja Suomennos: Liliann Keskinen, lähetystyöntekijä (SEKL)

Lapsuuden usko ELÄMÄN VOIMANA

MARKOVON KYLÄSSÄ,

lähellä Pietaria, kolhoosin apulaiskirjanpitäjän Ivan ja Elizaveta Bondarevin perheeseen syntyi 10. huhtikuuta 1926 tytär, Saima. Perheessä oli ennestään kaksi tytärtä, Toini ja Erna. Bondarevit olivat inkerinsuomalaisia, kuten miltei kaikki kylän asukkaat.

- Kävimme isoäitini Eevan kanssa hengellisissä kokouksissa, joita pidettiin kirkon sakastissa. Kirkko oli jo silloin suljettu. Luimme Raamattua ja Katekismusta, lauloimme virsiä ja rukoilimme. Muistan, kun kirkko suljettiin ja risti heitettiin alas. Monet itkivät ja huusivat silloin. Pappina oli enomme, Erkki Hutter. Suljetusta kirkosta tehtiin viljavarasto ja pastorin talossa oli aluksi lastentarha, myöhemmin posti ja kolhoosin konttori, muistelee **Saima Kostornova** kuin eilispäivän tapahtumia ja itkee hiljaa.

SAIMAN ISÄ PIDÄTETTIIN 20. maaliskuuta 1938 ilmiannon perusteella.

- Juoksin kotiin ja kaikki kirjat, joita meillä oli paljon, olivat ylösalaisin lattialla. Isä oli ehditty jo viedä. Kaikki oli myllätty sekaisin. Äiti antoi ruokanyytin, jotta veisin sen isälle. Löysin hänet konttorista, mutta minua ei enää päästetty sinne. Ehdin vain kuulla isän sanovan: "Et saa tulla tänne. Palaan pian..."

Pitkät päivät matelivat. Lokakuussa Sonja-täti vei isälle uudelleen pakkettin, mutta sitä ei otettu vastaan. Isä oli muka karkotettu ilman kirjeenvaihtoa

oikeutta. Muutamaa päivää sitä ennen syntyi nuorempi veljemme Ensio. Sonja-täti kuittasi paketin hänen nimensään, jotta isä siten saisi tiedon poikansa syntymästä.

Jälkeenpäin selvisi, että isä oli niihin aikoihin ammuttu surullisen kuuluisalla Levashovon hautausmaalla yhdessä samasta kylästä kotoisin olevien kanssa. Paikalliset asukkaat kertoivat, että umpeen luoduissa haudoissa liikkuvat niissä kääntyilleet haavoittuneet.

SOTATOIMIEN ALKAMISEN jälkeen metsässä piileskelleet Saima perheineen sekä muut kyläläiset vietiin pois piilopaikoistaan ja lähetettiin syyskuussa 1941 tavaravaunuihin lastattuina pohjoiseen. Lokakuussa he saapuivat silloisen Komin autonomisen neuvostotasavallan Aikinin kylään. Kaikki karkotetut oli evakuoitu kesävaatteissa. - Isän turkki pelasti meidät, toteaa Saima.

Myöhemmin he joutuivat Vezdinon leirille metsätöihin. Äiti pidätettiin jo 17. toukokuuta 1943 ja tuomittiin kuudeksi vuodeksi. Saimasta tuli perheen muille lapsille sekä äiti että isä. Äiti vapautettiin ennen määräaikaa, vuonna 1947. - Ensio vieraantui äidistä niin

Luterilaisuus on kantanut Komissa asuvaa inkeriläistä Saima Kostornovaa läpi pitkän elämän.

kovasti, että hän sanoi minua äidiksi. Ja kun äiti sitten palasi, poika ei heti tuntenut, vaan vältteli häntä, Saima kertoo. Vuonna 1948 vapautettiin myös Erkki-eno, joka oli passitettu vankilaan 1933.

Saima itse teki työ-

tä koko elämänsä metsässä; aluksi puunkaatajana ja karsijana, sitten työnjohtajana ja mestarina. Sijoituspaikassa oli paljon Volgan saksalaisia, ukrainalaisia ja liettualaisia. Jos ei täyttänyt normeja, menetti päivittäisen leipäannoksen ja keiton. Se tarkoitti varmaa kuolemaa. Erittäin monet juutalaiset kuolivat kylmään ja nälkään. He olivat kaikki sivistyneitä, älykkäitä ihmisiä.

SAIMA KOSTORNOVA on yksi ensimmäisistä seurakuntamme jäsenistä. Kun tutustuin "meidän Saimaamme", en ajatellut, että niin elävästi komia puhuva nainen olisi suomalainen. Hän on säilyttänyt vuosien ja vaikeuksien kautta rakkautensa omaan äidinkieleensä. Käytyään ensimmäiset neljä vuotta suomalaista kansakoulua Saima on lukenut koko ikänsä suomenkielistä kirjallisuutta ja puhunut suomea. Nykyisinkin hänen pöydällään on suomenkielisiä, luterilaisia kirjoja ja virsikirjoja.

Teksti ja kuva: Sergei Jelfimov - diakoni, Pyhän Johannes Kastajan seurakunta, Syktyvkar, Komi, (Uralin rovastikunta) Suomennos: Kari ja Merja Karjalainen

1

2

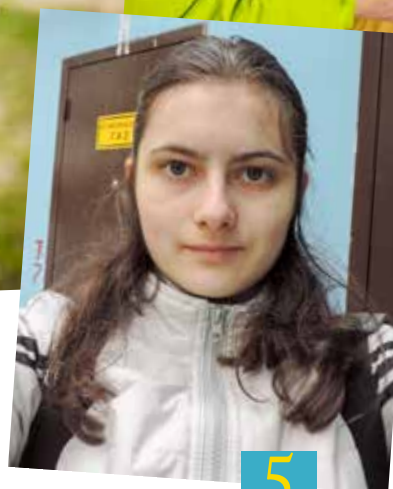
7

3

6

5

Koska luterilaiset ovat Venäjällä vähemmistönä, he joutuvat pohtimaan omaa kristillistä identiteettiään eri tavalla kuin valtakirkkoon kuuluvat. Kysyimme Inkerin kirkon jäseniltä eri rovastikunnissa, mitä heille merkitsee olla luterilainen.

LUTERILAISENA VENÄJÄLLÄ TÄNÄÄN

1 Anton Rudoi, diakoni (Karjalan rovastikunta - Petroskoi)

"Kun luterilainen kirkko reformaation aikaan oli muotoutumassa, sen edustajat olivat tiukasti sitä mieltä, että he eivät halua luoda uutta virtausta, vaan halusivat kirkon palaavan apostolien opetukseen. Itse asiassa tilanne ei ole paljonkaan muuttunut, ja minulle luterilaisuus on ennen kaikkea raamatullista opetusta siinä muodossa, jossa se vastaanotettiin apostoleilta.

Pidän kovasti **Daniel Preusin** sanoista hänen kirjassaan Miksi olen luterilainen: "Olen luterilainen samasta syystä kuin olen kristitty. Armosta, ei omasta tahdosta. Luterilaisen kirkon opetus asettaa Jeesuksen elämän keskukseen,

koska myös Pyhä Raamattu asettaa hänet sinne. Mikään muu tunnustuskunta ei ole osoittanut yhtä suurta uskollisuutta Jumalan Sanan totuuksille. Olla luterilainen, merkitsee Jeesukseen keskittymistä."

Henkilökohtaisesti voin allekirjoittaa Preusin sanat. Luterilaisen kirkon opetus on raamatullista opetusta, joka pysyy tiukasti kirjoituksissa. Jumala kutsuu meitä seuraamaan häntä totuudessa, hänen teitään. Voisinko siis valita jotakin muuta? Herra antoi meille sanan ja sakramentit, jotka voimme koko täyteydessään ottaa vastaan hänen kirkossaan. Voisimmeko siis heittää pois nämä hänen valtavat lahjansa ja valita jotakin muuta?"

2 Denis Tihomirov, diakoni (Moskovan rovastikunta - Nizhni Novgorod)

"Koska olen venäläinen ja elän ympäristössä, jota hallitsee ortodoksinen kulttuuri, kuulen usein yhden ja saman kysymyksen: "Miksi olet valinnut luterilaisuuden?" Vastatessani tähän kysymykseen vastaan pohjimmilleni kysymykseen "Mitä minulle merkitsee olla luterilainen?"

Minulle luterilaisuus tarkoittaa iloa Jumalassa ja varmuutta omasta pelastumisestani. Se on myös uskollisuutta Jumalan sanalle ja kirkkolle perinteelle.

Minut kastettiin puolen vuoden iässä ortodoksisessa seurakunnassa.

4

Sergei Anikin, diakoni (Volgan rovastikunta - Saratov)

”Minulle luterilaisuus merkitsee ennen kaikkea kristittynä olemista. Juuri luterilaisuus opettaa ymmärtämään oikein kristinuskon perusteita ja asettaa ne ensimmäiselle sijalle.

Olen pannut merkille, että kristillinen maailmaa jakaantuu kahteen pääkategoriaan. Ensimmäiseen kuuluvat ne, jotka ajattelevat, että heidän on ansaittava pelastuksensa paastoamisella, polvistumisilla, erilaisilla rukoussäännöillä ym. Toisessa kategoriassa ovat ne, jotka ajattelevat olevansa jo pelastettuja ja pyhitettyjä, eivätkä voi enää koskaan tehdä syntiä.

Minusta tuntuu, että ensimmäisessä tapauksessa on kyse ihmisistä, jotka vilkaistuaan Raamattua ovat nähneet vain lain ja toisessa tapauksessa vain evankeliumin. Luterilaisuus opettaa meitä näkemään molemmat. On totta, että me olemme syntisiä. Ja vaikka me kuinka katuisimme syntejämme, emme voi sovittaa niitä millään teoilla. Mutta meillä on toivo Vapahtajassa, joka peittää meidät synnistä ja lahjoittaa uuden elämän.”

5

Veronika Pogasi (Uralin rovastikunta - Kazan)

”Minulle luterilaisuudessa on kyse täydellisestä luottamuksesta Jumalaan - ei siis ainoastaan Jumalan Sanan tuntemisesta, vaan siitä, että pyydän Jeesusta Kristusta auttamaan minua elämään Sanan mukaisesti. Martti Luther piti Sanaa ainoana ja täydellisenä ohjenuorana ja olen vakuuttunut siitä, että hän toimi Pyhän Hengen ohjauksessa.

Jeesus Kristus tuli ihmiseksi meidän tähtemme, toi meille ilosanoman Jumalan valtakunnasta, kuoli ristillä, mutta nousi ylös kuolleista. Hänen veressään me voimme puhdistua. Uskon myös, että Jeesus antoi meille Pyhän Hengen auttamaan ja rohkaisemaan. Pyhä Henki yhdistää jokaisen uskovan Kristukseen. Uskon, että voimme tuntea ja ymmärtää monet Jumalan ilmoittamat asiat täydellisesti vasta, kun saavumme hänen valtakuntaansa. Silloin saamme tuntea hänen täydellisen rakkautensa ja nähdä Hänet koko Hänen kunniassaan.”

Margarita Pukkonen, Lapsi- ja nuorisotyön osaston joht. (Pietarin rovastikunta - Keltto)

”Luterilaisuus on minulle ensinnäkin sitä, että saan olla yhteydessä Jumalaan henkilökohtaisesti. Meidän välillemme ei tarvita minkäänlaisia välittäjiä tai pyhiä puolestapuhujia. Voin suoraan kertoa hänelle kaiken, mitä minulla on sydämelläni.

Toiseksi luterilainen oppi antaa vastauksia elämämme kaikkein tärkeimpiin kysymyksiin eli kysymyksiin pelastuksesta ja elämän tarkoituksesta. Ne eivät ole vain jonkun mielipiteitä, eivätkä edusta pelkästään joltakin historialliselta aikakaudelta peräisin olevaa filosofiaa, vaan ne ovat vastauksia, jotka perustuvat Raamatun sanaan. Tämä antaa minulle tunteen siitä, että olen hengellisesti varmalla pohjalla.”

Natasha ja Jura (Siperian rovastikunta - Novosibirskin alue)

”Meille luterilaisuus merkitsee ennen kaikkea yhteyttä; Jumalaan Kristuksen kautta ja yhteyttä toisten uskovien kanssa. Asumme kaukana kaupungista ja siksi pääsemme harvoin kirkkoon, mutta silloin kun pääsemme, on se meille juhlapäivä. Jumalanpalveluksessa saamme kuulla Jumalan sanaa ja rukoilla, ylistää Jumalaa yhdessä muiden kristittyjen kanssa. Meille myös ehtoollisesta on tullut tärkeä. On hienoa, että luterilaisessa jumalanpalveluksessa on aina ehtoollinen. Siinä saamme Kristuksen ruumiin ja veren, saamme pyytää syntejämme anteeksi ja uskoa ne anteeksiannetuiksi.

Uskomme, että Jumala on meidät johdattanut luterilaiseen seurakuntaan ja nyt se on hengellinen kotimme, johon haluamme myös lapsemme kasteen kautta liittyä. Kiitämme Jumalaa Hänen huolenpidostaan ja johdatuksesta.”

Toim. Kristiina Paananen,

Markus Aitamäki

Suomennokset: Miina Makkonen, Anu Mannermaa, Saara Karttunen, Liliann Keskinen, Merja ja Kari Karjalainen

3

Jelena Hyppönen (Länsi-Inkerin rovastikunta - Kolppana)

”Isovanhemmilläni oli luja luterilainen vakaumus, jonka ilmapiirissä tapahtui jotakin ihmeellistä: avasin Raamattuni ja näin, että se on elävää Jumalan sanaa, jossa on vastaukset ihmisen hengellisiin tarpeisiin - se opettaa totuutta ja suuntaa kuuliaisuuteen Jumalaa kohtaan.

Apostolisen opetuksen mukaan Jumala on kolmiyhteinen: Isä, Poika ja Pyhä Henki. Koska syntymästäni lähtien en ole kyennyt olemaan rikkomatta Jumalan tahtoa vastaan, saan itselleni Jumalan tuomion, enkä voi puolustautua omin voimin ja teoin. Voin pelastua vain Jumalan armosta, Kristuksen ansiosta, joka uhrautui ja sovitti syntini Jumalan edessä. Kasteessa toteutuu uudestisyntyminen Pyhästä Hengestä ja ehtoollisella otamme vastaan Kristuksen ruumiin ja veren leivän ja viinin muodossa.

Luterilaiseen tunnustukseeni kuuluvat sekä apostolinen, evankelinen opetus että alkuperäisen kristillisen kirkon perinteen jatkumo. Tunnustukseni on erottamattomasti yhteydessä perheeni, kirkoni ja luterilaisuuteni perinteisiin.”

6

7

Mediakysely

Inkerin kirkko toteutti tammi- ja helmikuun aikana sähköisen mediakyselyn suomenkielisen viestintänsä kehittämiseksi. Lähetimme kyselyn 1138 henkilölle, joista määräaikaan mennessä vastasi 423. Kerromme seuraavassa numerossamme tarkemmin kyselyn tuloksista.

Kaikkien yhteystietonsa ilmoittaneiden kesken arvottiin kiitokseksi kolme Inkerin kirkon venäjänkielistä "virsitikkua" (á 25 €) ja kolme Inkerin Kirkko -lehden vuosikertaa (á 19,95 €).

Virsitikun voittivat:

Hilkka Kokkonen, Pentti Sinko ja Sisko Huhtala.

Inkerin Kirkko -lehden vuosikerran voittivat:

Anja Hyyryläinen, Tapani Nuutinen ja Vesa Hänninen.

Onnittelut voittajille ja kiitokset kaikille kyselyyn vastanneille!

Tilaa Inkerin Kirkko -lehti!

Tule mielenkiintoiselle matkalle Inkerin kirkon tapahtumiin Pietarista Siperiaan, Viron rajalta Muurmanskiin, Pohjois-Ossetiaan, Saratoviin, Baskiriaan ja moniin muihin paikkoihin. Lehden vuosikerta (4 numeroa) maksaa vuonna 2017 jatkuvana tilauksena 19,95 € Suomeen ja Venäjälle, muihin maihin 25,00 €. Tilaamalla tuet Inkerin kirkon työtä. Postita tämä kuponki osoitteella: Inkerin Kirkko -lehti, Ristikankaankatu 7, 53600 Lappeenranta. Lasku lähetetään myöhemmin.

Tilauksen saaja: _____

Lähiosoite: _____

Postitoimipaikka: _____

☐ Suomenkielinen Inkerin kirkko ☐ Venäjänkielinen Tserkov Ingrii (hinta Suomeen 25,00 €)

Tilauksen maksaja: _____

Lähiosoite: _____

Postitoimipaikka: _____

Haluan laskun sähköpostiosoitteeseeni: _____

INKERIN

KIRKKO

1/101/2017

www.inkerinkirkko.fi
www.elci.ru

Julkaisija
Inkerin evankelis-luterilaisen kirkon
edustusto Suomessa ry

Päätoimittaja: Aarre Kuukauppi
Vastaava toimittaja: Kristiina Paananen
kristiina.paananen@gmail.com
Taitto: Philippe Gueissaz

Kirjapaino:
Rannikon Laatupaino Oy, Vihanti

Painosmäärä: 3000
Lehti ilmestyy neljä kertaa vuodessa:
Maalis-, kesä-, loka- ja joulukuussa.
Lehteen tuleva aineisto lähetettävä
vastaavalle toimittajalle edellisen kuun
alkuun mennessä.

Toimituksen osoite
Bolshaja Konjushennaja 8
191186 St. Petersburg
lehti.toimitus@inkerinkirkko.fi

Toimituksen postiosoite
Inkerin Kirkko -lehti, PL 189
53101 Lappeenranta

Tilaushinnat
Suomeen ja Venäjälle:
Jatkuva tilaus 19,95 €
Tilaukset muihin maihin 25,00 €

Venäjänkielisen lehden voi tilata
erikseen. Hinnat Venäjän ulkopuolelle
25,00 € Tilauksessa mainittava:
Venäjänkielinen Inkerin Kirkko.

Tilaukset ja osoitteenmuutokset
Inkerin Kirkko -lehti
Ristikankaankatu 7
53600 Lappeenranta
lehti.osoitteet@inkerinkirkko.fi
puh. 045 3540440

Etukansi:
Petroskoin seurakunta.
Kuva Nikolai Rappu

Vapaina ja rohkeasti

Olen venäläinen. Perheessäni kansallisuuden ja uskonnon välillä ei ollut minkäänlaista sidettä: kun synnyin 70-luvun loppupuolella, kansani tunnusti uskonsa siihen, että Jumalaa ei ole. Isäni oli kommunisti ja tieteellinen ateisti. Sen takia minulle on luonnollista, että venäläisyys ei automaattisesti tarkoita ortodoksisuutta sen paremmin kuin pohjoismaiset tai saksalaiset juuret luterilaisuutta. Ihmisen vakaumuksen ja uskon ei tule määrittää hänen ihonvärinsä tai esi-isänsä kielen mukaan. Tässä näkökulmassa on omat puutteensa, mutta juuri tällainen ajattelu antoi minulle vapauden ja rohkeuden tulla kristityksi, sillä venäläisyys ei ilman muuta tarkoita sitä, että minun on oltava ateisti.

Tieni luterilaiseen kirkkoon oli pitkä ja monivaiheinen. Viimeisinä opiskeluvuosinani kysymys kirkosta oli minulle kipeä, ja tuli aika tehdä valinta. Luterilainen kirkko veti minua erityisesti puoleensa. Opiskellessani filosofiaa ja historiaa yliopistossa, tunsin syvää sympatiaa Martti Lutheria kohtaan. Erityisen läheiseksi koin hänen sanansa siitä, kuinka "on vaarallista ja mahdotonta toimia omatuntoaan vastaan". Kuitenkin lähempi tutustuminen Siperian luterilaisiin seurakuntiin pikemminkin masensi kuin innosti: noissa seurakunnissa oli liian paljon erottelua ja liian vähän pyhää tulta. Siksi valitsin tuossa elämäni vaiheessa ortodoksisen kirkon – en siksi, että Venäjällä on helpompaa ja hyödyllisempää olla ortodoksi, vaan juuri siksi, että omaatuntoa vastaan toimiminen on vaarallista ja mahdotonta.

Niiden viidentoista vuoden aikana, jolloin kävin ortodoksikirkossa, kiinnostukseni luterilaiseen kirkkoon ei heikentynyt. Käännyn usein Tunnustuskirjojen tai luterilaisten teologiien kirjoitusten puoleen. Ajan myötä minulla alkoi ilmaantua yhä enemmän erimielisyyksiä ortodoksisuuden kanssa luterilaisen ajattelun vakuuttaessa minua yhä enemmän. Itämainen hengellisyys viljelee ihmisesä syyllisyydentunnetta ja katumusta, ja ilo armollisesta Vapahtajasta ikään kuin liukenee katumusten kyyneliin. Voisin kuvailla itselleni tärkeän eron ortodoksisuuden ja luterilaisuuden välillä seuraavalla ilmauksella: "Armahdettu syntinen". Ortodoksisuus painottaa sanaa syntinen, kun taas luterilaisuus sanoo armahdettu.

Lopullisen askeleen luterilaisuuden puoleen otin Nizhni Novgorodin kirkkoherran, **Jaroslav Boitshenkon**, saarnojen ansiosta: hän osoitti minulle armahtavan Isän, joka antaa anteeksi kaikki syntini ja huolehtivasti johdattaa minut pelastukseen. Tästä syvän anteeksiantamuksen ja hyväksytyksi tulemisen kokemuksesta tuli minulle se aarre, jonka vuoksi olin valmis jättämään kaiken – jotta uudestaan ja uudestaan kuulisin ja julistaisin Kristuksen armon sanoja.

Teksti: Maksim Antonenko - opiskelija,

Teologinen Instituutti

Suomennos: Anu Saari

Kuva: Darja Shkurljateva

*Tule mukaan suureen tehtäväämme
tutkimalla koulutusta!*

Teologisen Instituutin perusteellinen koulutusuudistus tuottaa hedelmää:

Kun vuonna 2014 teologiselle peruskurssille ei tullut yhtään opiskelijaa, tänä vuonna heitä on 150. Opetus toteutetaan viikonlopun mittaisina moduuleina eri rovastikunnissa, ympäri maata. Kandidaatti- ja maisterikoulutus jatkuvat entiseen tapaan.

Strategiamme tähtää nykyisten seurakuntien vahvistamiseen ja uusien perustamiseen. Hyvä ja terve luterilainen opetus varustaa kirkon työntekijöitä evankeliumin levittämiseen laajassa maassa.

Lahjoitukset:

Inkerin kirkon edustusto Suomessa ry
FI69 5620 0920 3202 22, OKOYFIHH
Viitenumero: 2244

Inkerin evankelis-luterilaisen kirkon edustusto Suomessa ry:n keräyslupa
RA/2016/380 Suomen alueella Ahvenanmaata lukuun ottamatta. Voimassaoloaika
02.08.2016-01.08.2017. Poliisihallitus myöntänyt luvan 02.08.2016. Varat
käytetään keräysaikana Teologisen Instituutin toiminnan kuluihin.